

Hệ thống bách hợp công lược ngược tra

Chương 12 : Chương 12

Chương 12:

Một tháng này đối với người dân thị trấn Ngải Giao mà nói, đúng là một tháng gió nổi mây tuôn.

Đầu tiên là tập đoàn đứng đầu - Triệu thị - phá sản, tiếp theo là việc tập đoàn Lê thị bị tập đoàn Trần thị thu mua, đại tiểu thư Lê Mai Mai không chịu nổi đả kích nhảy lầu tự vẫn.

Tập đoàn tồn tại mấy chục năm nói sụp liền sụp, người dân đều cảm thán, phong ba mưa máu như vậy đều không quan hệ với bọn họ, cho nên chỉ xem là câu chuyện lúc trà dư tửu hậu mà thôi.

Hệ thống: Kí chủ, cô thật quá nhàm chán.

Trần Thúy Phương: Hệ thống đừng đột nhiên nhảy ra như vậy làm tôi sợ chứ!

Hệ thống: Cô đến đây đã gần một năm mà còn chưa hoàn thành nhiệm vụ!

Trần Thúy Phương: Không phải bảo tôi phải hung hăng ngược Triệu Tố Quỳnh sao?

Hệ thống: Bản hệ thống không bảo kí chủ kéo dài thời gian như vậy!

Trần Thúy Phương: Hệ thống từng nói chỉ có chết mới có thể rời khỏi thế giới này. Vậy hệ thống vĩ đại, đến lúc đó có thể che chắn cảm giác đau đớn giúp tôi không?

Hệ thống: Chuẩn tấu.

Trần Thúy Phương: Tôi sẽ mau chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Kết thúc cuộc trò chuyện với hệ thống, cô liền gọi điện thoại: “Triệu

Minh, có thể động.”

Vì thế ngày hôm sau tin tức biến thành:“Bê bối tham nhũng khổng lồ của Triệu thị trưởng, hôm nay bị bắt vào nhà giam”. Cây cổ thụ Triệu gia cắm rễ hơn mười năm trời ở thị trấn Ngải Giao cuối cùng cũng ngã xuống. Cây đổ bầy khỉ tan, hướng chi còn là một cây đại thụ che trời.

Các tờ báo lớn sôi nổi đăng bài, một tờ so với một tờ càng đáng sợ hơn, một tờ so với một tờ càng bôi đen hơn. Toàn bộ tài sản thuộc sở hữu của Triệu gia đều bị sung công, đại tiểu thư Triệu gia thiên chi kiều tử ngày xưa, bây giờ ở trong mắt người khác cũng chỉ là một kẻ đáng thương đánh được chửi được mà thôi. Nhân sinh của Triệu Tố Quỳnh hoàn toàn rơi vào bóng tối.

Mà Trần Thúy Phương sau khi thu được quyền lực mới ở thị trấn Ngải Giao, giá trị con người lập tức được nâng cao gấp mấy lần, một lời nói ra giá trị nghìn vàng. Tập đoàn Trần thị trong tay cô lại bước lên một bậc tầm cao mới.

Ngồi co ro trong một góc phố hẻo lánh, Triệu Tố Quỳnh cầm chai rượu có độ cồn cao, tóc rối bù, hai mắt trống rỗng vô thần. Đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một đôi chân thon dài sạch sẽ. Cô nàng cố sức ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt một cô gái xinh đẹp lạnh lùng hết như thiên thần. Người kia nhìn cô, vươn ra bàn tay tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật:“Theo chị về nhà.”

Triệu Tố Quỳnh cười nhạt:“Trong mắt chị, tôi là một con cóc phải không? Nhờ chị ban tặng, cả đời của tôi đều bị hủy rồi, chị còn muốn thế nào nữa?”

Đẩy lọn tóc che trước trán cô ra, Trần Thúy Phương cúi xuống đặt một nụ hôn lên đó. Nhìn sâu vào đáy mắt người đối diện, cô đưa tay chạm lên ngực trái của Triệu Tố Quỳnh.

“Tim của em, đang đập rất nhanh.”

Thẹn quá hóa giận, Triệu Tố Quỳnh đẩy mạnh tay cô ra:“Đúng, tôi tiện như vậy đấy! Chị vừa lòng chưa?! Cho dù bị chị làm cho tan nhà nát

cửa, tôi mẹ nó vẫn còn yêu chị, nếu chị muốn xác nhận, hiện tại cũng thấy rồi đó! Chị rút đi được chưa?”

Trần Thúy Phương nhìn cô nàng: “Vì sao chị lại làm như vậy, em có muốn biết không?”

Triệu Tố Quỳnh sững sốt, cho dù đã sớm đoán ra là chị ta làm, nhưng có vắt hết óc cũng không nghĩ ra được lý do, không khỏi thì thào hỏi: “Vì sao?”

Vì sao lại làm cho em yêu chị?

Vì sao lại vào lúc em yêu chị nhất rồi rút bỏ em?

Vì sao lại đối phó với Lê gia?

Vì sao lại hủy toàn bộ gia tộc em?

Vì sao bây giờ chị lại đứng ở đây?

Đến cuối cùng, liệu chị có từng yêu em không?

“Em có tin chuyện kiếp trước kiếp này không?” Trần Thúy Phương không trực tiếp trả lời, ngược lại hỏi cô nàng một vấn đề.

“A?”

“Người bình thường đều sẽ không tin.” Trần Thúy Phương chỉ vị trí trái tim của mình “Chị mắc bệnh tim bẩm sinh, là loại nghiêm trọng không cách nào chữa khỏi. Mà nơi này, từng bởi vì em, ngừng đập.”

Biểu tình của Triệu Tố Quỳnh trở nên mờ mịt: “Chuyện khi nào, tại sao em không biết?”

“Em đương nhiên không biết. Chị đang nói đến kiếp trước mà em không hề nhớ tới. Đời trước người yêu em nhất chính là chị, nhưng em không hề yêu chị. Em chỉ vì cảm thấy chị đặc biệt mà tìm cách tiếp cận, lúc chị đã yêu em sâu đậm, em lại cùng người khác một chỗ, người kia chính là Lâm Yến Nhi.”

Cô cười khẽ: “Em đã gặp cô bé ấy, chính là khi em đi ăn với công tử Tần gia. Chị đã nói, bệnh tim của chị rất nghiêm trọng, hay nói cách khác, tim của chị rất yếu ớt, em đã hiểu chưa?”

“Em không hiểu. Làm sao chị biết được tất cả là sự thật? Chỉ bởi vì một chuyện em chưa từng làm lại trực tiếp phán cho em án tử hình, chị thật không công bằng!”

Ánh mắt Triệu Tố Quỳnh chua xót, hóa ra lại là vì loại lý do vớ vẩn này: “Nói không chừng đó chỉ là một giấc mơ mà thôi.”

“Đó không phải mơ.”

Cô ôm lấy Triệu Tố Quỳnh: “Chị biết em vẫn muốn hỏi chị một chuyện, hiện tại chị nói cho em biết được không?”

Triệu Tố Quỳnh còn chưa kịp lắc đầu đã bị một cỗ lực lớn đẩy ra ngoài, tiếng va chạm chấn động làm cả người cô nàng cứng đờ.

Đi im tại chỗ, nhìn người đang nằm trong vũng máu vẫn lộ ra nụ cười sủng nịch, mi mục ôn nhu không thể kháng cự, đôi môi tái nhợt đang cố hết sức mở ra rồi hợp lại, Triệu Tố Quỳnh rất dễ dàng đọc được khẩu hình của người ấy.

Chị, yêu, em.

Tim như bị xé rách đau đớn, Triệu Tố Quỳnh hoảng loạn giống như một con thú bị thương khàn giọng gào lên: “Không!”

Bấy giờ Trần Thúy Phương mới nghe được thanh âm từ hệ thống: “Ting! Độ hảo cảm của mục tiêu công lược đạt 100, độ ngược tâm đạt 100. Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến! Trở về không gian chủ thân!”

Xe cấp cứu và xe cảnh sát đồng thời chạy tới. Triệu Tố Quỳnh như bị rút mất linh hồn, cả người tản ra hơi thở bi thương xơ xác. Bác sĩ vừa nâng người lên xe cấp cứu liền thông báo Trần Thúy Phương đã tử vong. Triệu Tố Quỳnh nhìn Lê Tuyết Tuyết đang điên cuồng gào thét khi bị áp giải

vào xe cảnh sát: “Chị, em rất cực đã báo được thù cho chị!”

Tất cả đều phát sinh quá nhanh, quá nhanh.

Một tuần sau, luật sư Vương ở trước mộ Trần Thúy Phương tìm được Triệu Tố Quỳnh, cả người cô gầy yếu, lồi thối đến mức không nhìn ra hình người. Đưa tập tài liệu trong tay cho Triệu Tố Quỳnh: “Tôi là luật sư riêng của chủ tịch Trần. Đây là di chúc của chủ tịch, cô chính là người nắm quyền kế tiếp của tập đoàn Trần thị.”

“Ha, đây lại là sao đây!”

Đặt bình rượu trên mặt đất, Triệu Tố Quỳnh đưa tay khẽ vuốt lên ảnh chụp đính trên bia mộ: “Cái gì chị cũng đã tính hết rồi đúng không. Cũng phải, chị rất thông minh, chị biết rằng em không thể cự tuyệt bất cứ mong muốn gì của chị mà.”

Gió có chút lớn, thổi qua mái tóc vốn tán loạn của cô, cũng thổi bay một thân mùi rượu. “Luật sư Vương, đi thôi. Tôi sẽ không làm chị ấy thất vọng.”

Triệu Tố Quỳnh trầm tĩnh bước đi, nghiêng đầu nhìn thoáng qua bia mộ, nở nụ cười rạng rỡ.

Em là thật tâm, hãy để em lấy toàn bộ kiếp này bồi thường cho chị đi.

Hết chương 12

LINK Truyện:

Hệ thống bách hợp công lược ngược tra <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/he-thong-bach-hop-cong-luoc-nguoc-tra-3704243.html>

LINK Chương này:

Chương 12

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/he-thong-bach-hop-cong-luoc-nguoc-tra-3704243/chuong-12.html>